

[Torben Lund]

stramme betingelser. For mig at se er det langt det mest vidtgående indgreb i meddelelseshemmeligheden, og derfor kunne der måske være grund til særlig stramme betingelser. På den anden side vil vi ikke afskære muligheden for rumaflytning som et efterforskningsskridt i meget alvorlige sager, hvor andre metoder ikke kan anvendes.

Vi synes også, det er rigtigt, at man oprettholder, at det er retten, der har kompetencen til at føre kontrol med disse indgreb.

I lovforslaget er indgrebene forbeholdt den grovere kriminalitet. Det synes jeg er rigtigt. Jeg skal kun pege på ét punkt i den forbindelse. Det er spørgsmålet om anvendelsen af disse midler i forbindelse med grove overtrædelser af skattelovgivningen – eller rettere: skattesvigsbestemmelsen og bestemmelsen om grovere toldlovsovertrædelser, altså momssvig. Vi mener, det er rigtigt, at man har taget den bestemmelse med i lovforslaget. Der er her tale om en stærkt organiseret og meget professionel kriminalitet, meget ofte en kriminalitet, der når langt ud over landets grænser. Derfor er det rimeligt, at politiet får gode efterforskningsmuligheder.

Det helt centrale i forslaget er naturligvis advokatbeskikkelsen, og det mener vi er meget afgørende for de retssikkerhedsmæssige hensyn, der må tages. Vi mener, det er vigtigt, at retten præsenteres for argumenter både for og imod indgreb i meddelelseshemmeligheden, og af gode grunde har den aflyttede part ikke nogen mulighed for at gøre indsigelse. Derfor er det rigtigt at få en advokatbeskikkelse ind.

Til gengæld vil jeg godt pege på muligheden for at gøre advokatbeskikkelsen lidt mere vidtgående. Vi mener faktisk, at den bør udstrækkes til alle sager, også sager, hvor der er tale om hensyn til fremmede magter og til statens sikkerhed.

Jeg tror generelt, at politiets argumentation vedrørende advokatbeskikkelse og politiets betænkelighed ved, at der kan ske udsivning om de indgreb, der foretages, er meget stærkt overdrevet. Men da den risiko nu gør sig særlig gældende i sager, hvor hensynet til fremmede magter og til statens sikkerhed er væsentligt, kunne man måske forestille sig, at man foretog en særlig udvælgelse af advokater til beskikkelse i disse sager.

Jeg vil også godt sige et par ord om anvendelsen af agenter som led i efterforskning

gen. Specielt narkokriminaliteten har gjort spørgsmålet om anvendelse af agenter som led i efterforskningen meget aktuelt. Jeg tror også, jeg godt tør sige, at uden anvendelsen af agenter ville en del af de seneste års meget alvorlige narkoforbrydelser formentlig ikke have været opklaret.

Det er klart, at brugen af agenter rejser nogle retssikkerhedsmæssige problemer, dels i forhold til politiets integritet ved, at politiet deltager aktivt i et kriminelt hændelsesforløb, dels selvfølgelig ved risikoen for, at grænsen for brugen af agenter, det, man også kalder provokationsgrænsen, bliver overskredet i det konkrete tilfælde. Derfor lægger vi meget stor vægt på, at dette meget vidtgående efterforskningsskridt bliver undergivet en lovregering, og at det samtidig bliver præciseret, at der ikke hermed er tilsigtet nogen udvidelse i anvendelsen af agenter.

Ud over at mistanken i disse sager skal være særlig bestyrket, og ud over at andre efterforskningsskridt ikke skal være anvendelige, mener jeg, det må overvejes, om ikke vi tillige bør opstille den betingelse for anvendelse af agenter, at der skal være tale om meget grov kriminalitet. Om det alene skal vedrøre narkosager, som det har været foreslået fra nogle sider, vil jeg godt lade stå åbent, men det er i hvert fald vores opfattelse, at vi fra starten må have indføjet i loven, at det skal dreje sig om grov kriminalitet, for at politiet kan bruge et så vidtgående skridt.

Med hensyn til, hvilke personer der kan optræde som agenter, må det naturligvis som en absolut hovedregel være politiets egne folk, der optræder som agenter. Jeg kan også se, at man i lovforslaget har lagt meget stærke begrænsninger på anvendelsen af private personer som agenter. Jeg tror, at vi skal stramme de betingelser yderligere op, og mindretallet har jo i betænkningen peget på nogle muligheder.

Endelig vil jeg med hensyn til agenters vidnepligt sige, at det på den ene side er meget væsentligt, at agenterne og deres familier bliver sikret imod overgreb. Det er jo et alvorligt miljø, de pågældende har færdedes i som agenter, og derfor er overgrebsrisikoen naturligvis ikke helt til at se bort fra. På den anden side tror jeg, at man i lovforslaget rammer noget rimeligt ved, at det er retten, der kan pålægge agenterne vidnepligt. Jeg vil være meget betænkelig ved, at vi afskærer